

El metge va acompanyar-la fins a la porta, li va estrènyer la mà i li va dir:

—Ara, senyora, tot depèn de vostè. Ja li he dit que no és una cosa greu, però pensi que per a un diabètic el règim és més important que els remeis o, almenys, tan important com els remeis.

Com que no sabia què dir, somrigué i començà a baixar l'escala.

Tenia les mans i els peus glaçats. El peu li bullia.

Al carrer, una claror tota aflamada d'estiu l'enlluernà. Els vestits vaporosos de les noies, els tramvies grocs, els automòbils enxarolats, les frondes verdes dels arbres, feien un tumult de vida ardent, però com irreal, dintre de la claror implacable. Se sentia feble. Totes aquelles formes movedisses tenien una punta d'excés en els colors que la marejava una mica.

MERCÈ RODOREDA, *El mirall*. Edicions 62.